

Arrest

nr. 88 211 van 26 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 22 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 mei 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat I. MOHAMMAD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 mei 2012 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.2. Op 23 mei 2012 beslist de gemachtigde tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Overwegende dat de betrokkene op 5 november 2007 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 27 november 2007 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 15 september 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en

weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 12 maart 2009 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 23 mei 2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een 'citizenship' kaart naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze kaart reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een jobomschrijving dd. 21/07/2006 en een verslag van een vergadering dd. 06/08/2009 (24/02/2002) en een paspoort dd. 27/03/2006 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een rijbewijs naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij gelogen heeft over zijn identiteit en hij nu zijn echte Identiteit naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de mogelijkheid had naar voren te brengen wat zijn identiteit zou zijn. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op. Zij betoogt dat de verzoekende partij reeds op 16 maart 2009 te horen kreeg dat zij het grondgebied moest verlaten, en dit uiterlijk op 22 mei 2012. In casu gaat het volgens de verwerende partij dus om een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2. Aangezien de verzoekende partij een tweede asielaanvraag heeft ingediend en nu bij de weigering tot inoverwegingname van deze asielaanvraag een bevel om het grondgebied te verlaten krijgt, gaat het in casu duidelijk niet om een herhaald bevel. Het aanhouden van de mening van de verwerende partij zoals uiteengezet in de nota zou anders in een onbepaald aantal gevallen immers kunnen leiden tot kennelijk onredelijke rechtsgevolgen. De exceptie van de verwerende partij wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de artikelen 48/3, 48/4, en 62 van de vreemdelingenwet, de motiveringsplicht, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, het redelijkheidsbeginsel in toepassing van de Conventie van Genève, en artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele Vrijheden (E.V.R.M.).

De verzoekende partij betoogt dat zij tijdens haar eerste asielaanvraag inderdaad haar identiteit had moeten vertellen, maar zij was zodanig paranoïde en psychisch ontregeld dat zij haar ware identiteit niet durfde te vertellen. De verzoekende partij verwijst naar stuk 4. Hiermee moet rekening gehouden worden, des te meer daar de verzoekende partij identiteitsdocumenten naar voor brengt die niet te betwisten zijn. De verzoekende partij stelt dat het kennelijk onredelijk is dat haar de kans wordt ontnomen om haar ware identiteit te bewijzen alsook haar asielmotieven. Zij heeft nog heel wat documenten die zij kan voorleggen inzake haar problematiek. Deze documenten vereisen dat een onderzoek ten gronde wordt gevoerd.

Verder stelt de verzoekende partij dat het bevel om het grondgebied te verlaten enkel verwijst naar de wetsartikelen die betrekking hebben op de beslissing tot niet inoverwegingname van de asielaanvraag, maar geeft geen uiteenzetting van wat deze artikelen inhouden. Dit schendt de motiveringsplicht.

In een tweede middel citeert de verzoekende partij artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat handelt over de subsidiaire beschermingsstatus. Zij stelt dat haar nationaliteit niet betwist wordt en verwijst naar stuk 3, 'Nepal: backsliding on rights' en de Nederlandstalige vertaling ervan, waaruit zou blijken dat de situatie in Nepal een terugkeer niet verantwoordt.

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen.

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij het volgende motief van de bestreden beslissing bevestigt: "Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij gelogen heeft over zijn identiteit en hij nu zijn echte Identiteit naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de mogelijkheid had naar voren te brengen wat zijn identiteit zou zijn". De verzoekende partij poogt in haar verzoekschrift een verklaring te geven waarom zij over dit feit gelogen heeft, maar dit verandert niets aan de correctheid van voornoemd motief. Dit motief blijft dus staan. De loutere bewering dat de verzoekende partij nog heel wat documenten heeft die zij kan voorleggen inzake haar problematiek maakt zij op geen enkele concrete wijze aannemelijk.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De dienst Vreemdelingenzaken spreekt zich niet uit over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Zij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor haar bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat er door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de

Commissaris-generaal. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag, na toetsing aan artikel 52 van de Vreemdelingenwet, onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de dienst Vreemdelingenzaken zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zij is hiertoe niet bevoegd. Evenmin is zij bevoegd om zich uit te spreken over artikel 52 van de Vreemdelingenwet, aangezien deze bepaling exclusief is voorbehouden aan de Commissaris-generaal (Gedr. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2478/001, p. 100).

- In het geval dat er wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen (bijlage 13quater). Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal.

Het behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de Commissaris-generaal om in eerste aanleg de asielaanvragen te behandelen en om deze eventueel om motieven opgesomd in artikel 52, na een onderzoek van het dossier in zijn geheel, af te wijzen.

De dienst Vreemdelingenzaken is hiertoe niet bevoegd. Hieruit volgt dat een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in casu niet dienstig kan worden aangevoerd. Dit onderdeel is dan ook niet ontvankelijk.

Het feit dat de paragraaf van de bestreden beslissing waarin aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven enkel verwezen wordt naar de wetbepaling, meer bepaald artikel 71/5 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981, is geen reden voor vernietiging van de bestreden beslissing. Voornoemd artikel is immers zeer duidelijk en van de verzoekende partij mag verwacht worden dat zij op de hoogte is van de inhoud ervan:

“Wanneer de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid, van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quater betekend.”

Verder beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere bewering dat uit stuk 3, ‘Nepal: backsliding on rights’ en de Nederlandstalige vertaling ervan, zou blijken dat de situatie in Nepal een terugkeer niet verantwoordt. Zij maakt dit echter op geen enkele concrete wijze aannemelijk.

Wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend. Zij beperkt zich immers tot voornoemde loutere bewering, zonder op enige concrete wijze aannemelijk te maken dat in haar concrete geval artikel 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn. De verzoekende partij brengt bovendien geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. aannemelijk maken.

Verder betwist de verzoekende partij de volgende motieven van de bestreden beslissing niet: “Overwegende dat de betrokkene een ‘citizenship’ kaart naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze kaart reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag”, “Overwegende dat de betrokkene een jobomschrijving dd. 21/07/2006 en een verslag van een vergadering dd. 06/08/2009 24/02/2002) en een paspoort dd. 27/03/2006 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag”, en “Overwegende dat de betrokkene een rijbewijs naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag”.

Uit de bespreking van het eerste en tweede middel blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten tot niet inoverwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC